

кална стая съ меризмъ тж. Врата та останахъ отворены. Сѣднахме ный кой дѣ свари и дълго време никой не продума.

—Тъжи твоя келія ли е отче?—попитахъ азъ, за да начьна разговоръ тѣ.

— Не, не е моя.

—Ами чия е?

—На Бога.

—А че какъ тѣй ты живѣешъ въ чуждъ келія?

—Ей тѣй, живѣя. Тука отъ колѣ време никой вече не живѣе: боятъ ся;—притури той за оправданіе, като ма изглѣдваше отъ главъ тж до крака та.

—Колко години има отъ какъ живѣешъ тука?

—Не помня: не сжмъ гы челъ.

—Тука трябва да е опасно за живѣне, отче! Поглѣдни какъ сж повиснали тѣваны тѣ. Да ся случи землетрясеніе, убива човѣка.

—Земя та я търси Господъ, а не хора та. Негова е воля та

—Ами научи ли ся ты О. Сисое, за нашето нещастіе?—попита го Лукьянъ. Кога то, миналый нѣтъ, ста на землетрясеніе, мѣнастыря ны тѣй го расклати, щото стаи тѣ на братія та едвамъ ся държатъ.

—Слава Богу! отговори му Сисой.

—Защо ся радвашъ?

—Господъ ны посѣтилъ и азъ ся радвамъ.

Ный замълчахъ. Лукьянъ ся мжчеше да начене приказка съ душеспасителенъ тонъ: а азъ глѣдахъ презъ отворены тѣ врата, на красивъ тж околность на келія тж.

—Какво е чудно тука на около!—Продумахъ азъ—харесва ми.

Сисой хладно изглѣда на около и не каза нищо. Азъ наченахъ да разглѣдвамъ навѣсена та фигура на отшльникъ тѣ. Выраженіе то на лицето му сдържано, студено, апатично. Очи тѣ и стърнытѣ му дълбоко нахли-